

LENKA
HLAVNIČKOVÁ

YA fantasy

MLHOVINA

Až po okraj

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Lenka Hlavničková, 2025

Cover © Adéla Korbelařová, 2025

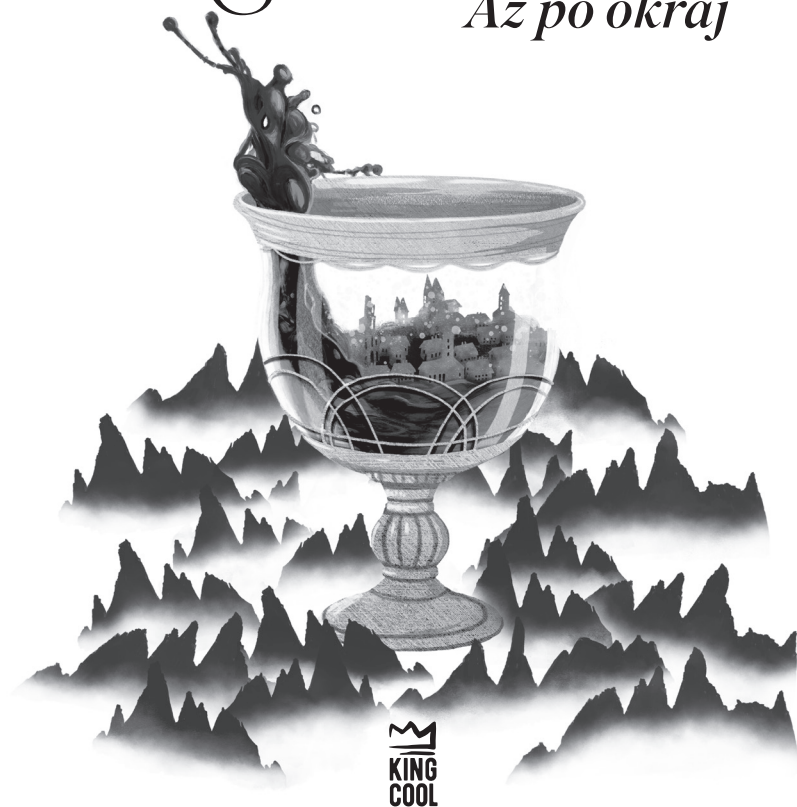
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6677-2 (pdf)

LENKA HLAVNIČKOVÁ

MLHOVINA

Až po okraj

KAPITOLA 1

Útlá postava drobného chlapce se střemhlav proplétala rušnými uličkami oblasti Viktoriánská Anglie. S očima doširoka otevřenýma vzrušením přeskakoval překážky a upaloval dlážděnou cestou ve snaze dostat se co nejdál od soudní budovy.

Čím déle běžel, tím víc se prostředí okolo něj proměňovalo. Místo vznešených pánů o holích a s cylindry na hlavách začal míjet opilce, kteří se povalovali na znečištěné dlažbě. Pleskající podrážky chlapcových bot z pravé kůže vábily pozornost všech zlodějů číhajících v temných koutech. Chlapec téměř nevnímal cestu, jeho jediným cílem bylo dostat se co nejdál od *něj*. Málem vběhl pod kola kočáru, kodrcajícího se svižným tempem skrz chudinskou čtvrt, kam se hoch nevědomky dostal. Aby se mu vyhnul, šlápl do odporně páchnoucí louže, přičemž ucítil, jak mu celá bota nasákla splašky. Za tohle ho otec rozhodně nepochválí. Ostatně to ani za celý ten úprk. Ale bylo mu to jedno.

Zahnul za roh a dostal se do slepé ulice mezi domy. Prudce oddechoval, plíce měl v jednom ohni a netrénované nohy mu už začínaly vypovídat službu. Ztěžka usedl na kamenný schod u jednoho ze vchodů a tvář skryl do dlaní. V očích ho pálily slzy.

„Smrdíš jako latrína,“ ozvalo se mu přímo za zády. Prudce se otočil a zíral do tváře dívky s těma největšíma očima, jaké kdy v životě spatřil. Dívka se zkoumavě zadívala na jeho obličej a o trochu něžněji se doptala: „Proč brečíš?“

„Co je ti do toho?“ utrhl se na ni chlapec a nedůvěřivě si ji přeměřoval od hlavy až k patě.

Holka jen pokrčila rameny a podotkla: „Asi mi není úplně ukradený, kdo nám to fňuká na prahu.“

Hoch vzhlédl k oprýskané budově za jejími zády.

„Ty asi nejsi odsud,“ poznamenala dívka a zběžně si prohlédla oblečení, které měl chlapec na sobě. Když místo odpovědi pouze zavrtěl hlavou, dodala: „Asi jsi zvyklý na něco lepšího.“

Hoch se hořce zasmál: „Není všechno zlato, co se třpytí. Vsadím se, že by sis to se mnou nechtěla vyměnit.“

Dívka udiveně pozvedla obočí: „Utíkáš z domova?“

„Tak nějak.“

„Před čím?“

„Spíš před kým.“ Chlapec se při vzpomínce na otce ještě víc zachmuřil.

Když dívka neodpovídala a jen na něj upírala zvědavé oči, hoch si znovu pořádně prohlédl její tvář a uvědomil si, že v ní nevidí žádnou stopu pohrdání, odsouzení nebo kritiky. Nepropalovala jej pohledem, z něhož by číselo zklamání. Nebylo to jako pohled jeho otce. Sklopil zrak a zhluboka si povzdechl. Pak promluvil: „Ať udělám cokoli, nikdy to pro tátu nebude dost. I kdybych se stal nejmocnější bytostí v Mlhovině, on by řekl, že jsem vlastně nic nedokázal.“

Nad hlavou uslyšel tiché odfrknutí. Podrážděně se na dívku ohlédl, ale ona jen nesouhlasně zakroutila hlavou a řekla: „Tak proč se vůbec snažit? Buď prostě takový, abys byl dost dobrý sám pro sebe.“

Hoch si nervózně prohrábl polodlouhé havraní vlasy. „To je asi přesně ten důvod, proč jsem právě teď tady.“

„Zdrhl jsi mu?“

„Vzal mě s sebou, abych viděl jeden z jeho triumfů v soudním procesu. Už jsem nedokázal snést ten jeho nadutý obličej. A tak jsem poprvé udělal to, co mi v tu chvíli připadalo správné. Prostě jsem odtamtud utekl.“ Chlapec svěsil hlavu a najednou vypadala jeho postava ještě menší než předtím.

Vtom se dveře neudržovaného domu rozrazily a přes chlapcova záda přepadl vysoký hoch s vlasy rozježenými do všech stran. Zlostně se na dvojici otočil a už se jim chystal vynadat, když se z okna vyklonila plavovlasá žena, s rysy na první pohled téměř k nerozeznání od mladé dívky u dveří, a vzteklým tónem zařvala: „Zachary, ať tě ani nenapadne vzít zase nohy na ramena! Okamžitě se vrat!“

Chlapec, stále ještě ležící na dlažbě, se poplašeně postavil na své dlouhé a svalnaté nohy, a než se žena stačila nadechnout k dalšímu křiku, byl ten tam.

„Zatracenej kluk! Keiro! Pojď domů,“ zahulákala žena znovu a okno se s třísknutím zavřelo.

Dívka přede dveřmi protočila oči a obrátila se k odchodu. Pak zaváhala a naposledy se otočila na chlapce, který stále ještě seděl na schodu jako hromádka neštěstí.

„Možná že až se staneš někým, kdo bude dost dobrý ve tvých vlastních očích, uvidí tě tak i tvůj táta.“ Na okamžik se odmlčela a dodala: „Nemůžeš od všeho celý život utíkat.“

Pak tiše přivřela dveře. Chlapec ještě chvíli zamyšleně v tichosti seděl, načež se zvedl a se skloněnou hlavou zamířil zpět k soudní budově.

KAPITOLA 2

Keira Laysová si prsty ztuhlými chladem uvazovala pevný drdol.

„Zatracená zima,“ zaklela a protřela si dlaně, aby si je alespoň trochu ohřála. Ačkoli bylo v Originu v podstatě neustále jaro, rána zde bývala chladná a Keira je snášela špatně.

Pohled jí padl na vyhaslý krb a prázdný zásobník dřeva vedle něj. Většina obyvatel Originu si na občasná chladná rána už dávno přivykla a krby tak vůbec nevyužívala. Ne však Keira. Frustrovaně si odfrkla. Od doby, co nastoupila nová Rada, se spotřeba tepla ve Snariu snížila na polovinu. Jonathan tvrdil, že experti pracují na možnostech vytápění energií, ale vzhledem k věčně teplému počasí pro něj bylo prioritou zavést elektřinu v oblastech, kam zatím tato technologie vůbec nedorazila.

Jako kdyby snad celý svůj dosavadní život nebojovala s neustále prokřehlými prsty u nohou a kručícím žaludkem. U srdce ji píchla vzpomínka na dobu, kdy spolu s matkou a bratrem živořili v rozpadajícím se domě v jedné ze zanedbávaných oblastí. Její matka byla hrdá žena. Natolik, že se se svými dvěma dětmi rozhodla utéct od hrubiána, jímž Keiřin otec vskutku byl, a zároveň opustit celý klan smyslných. Byla umanutá, tvrdohlavá a nikdy se nevzdávala. Keira se hoře pousmála, když pomyslela na to, že jí to někoho připomíná.

V zrcadle si krátce ověřila výsledek svého boje s dlouhými, téměř bělostnými vlasy a spokojeně se na svůj odraz usmála. Na

bouřkově modrou uniformu, kterou si nechala ušít před měsícem, si opatrně připnula zlatý odznak Rady města Originu.

Zaplavily ji vzpomínky na den, kdy jí byla přidělena vlastní komnata ve Snariu. Jako ve snu se tenkrát procházela tím dvou-pokojevým apartmánem a jen stěží si dokázala představit, že by měla ulehát do nadýchané postele s nebesy nebo si česat vlasy u bohatě zdobeného toaletního stolku. Z divokého přemítání, čím asi naplní tu obrovitou almaru, když její naspořená fantazie už je skoro fuč, ji tenkrát vyrušilo tiché zaklepaní.

Na okamžik zaváhala, než si uvědomila, že ona je ta, která by měla hosta vyzvat ke vstupu.

„Dále,“ pípala nejistým hlasem.

Ve dveřích se objevila přívětivá tvář Jonathana Greena.

„Zabydluješ se?“ zakřenil se.

Keira si odrkl a mávla k ošoupanému ruksaku, který ležel u dveří a v honosné místnosti působil nepatřičně. „Jo, vlastně ani nevím, kam všechny ty drahé šaty, šperky a zlato v cihličkách dám,“ poznamenala sarkasticky.

„Jestli tě trápí fantazie, možná bych měl řešení,“ řekl a nervózně si u toho kousal ret. Na svou roli hlavního radního si stále ještě zvykal.

Keira zvědavě pozvedla obočí, takže její obrovské oči působily ještě větší. „Co navrhuješ?“ zeptala se a ponoukla ho, aby se v jejím zbrusu novém osobním salónku posadil.

Jonathan její výzvu přijal, a zatímco přemítal, jak nejlépe začít, nervózně poklepával nohou na smetanovém koberci s vysokým vlasem. Pak si vzpomněl, že na Keiru nejlíp platí, když jí člověk všechno vysype rovnou, a tak vyhrkl: „Byl bych rád, kdyby ses stala jedním z členů Rady.“

Keira vykulila oči, zhluboka se nadechla a vzápětí vybuchla salvou smíchu. Jonathan se smířeným pohledem vyčkával, než ji smích přejde a bude s ní zase řeč. Keira se na něj po chvíli pobaveně zadívala a řekla: „Jonathane, dokážeš si představit, jak by se ostatní radní tvářili, kdyby se jedním z nich měla stát odsouzená zlodějka?“

Jonathan sraštil obočí a nechápavě odvětil: „Byla jsi odsouzená neprávem. Všichni to vědí.“

Keira se na něj jen smutně usmála a přistoupila blíž. „Jone, v minulosti jsem se živila všelijak. Prodávala jsem svoje služby. Nebyla jsem vrah, ale když mi někdo zaplatil, abych se dostala k důležitým dokumentům, udělala jsem to. Sváděla jsem starý, nadutý páprdy, jen abych z nich dostala informace, ze kterých by mi mohlo kápnout aspoň trošku fantazie. Nebyla jsem vždycky jen na straně dobra.“

Jonathan přikývl, ale nevypadal ani v nejmenším zaskočený. „Já vím,“ řekl jen.

„Ty o tom víš?“

„Myslíš, že po tom všem, co jsme prožili, jsem si neproověřil minulost všech, které bych rád viděl v nové Radě?“

Keira zakroutila hlavou a nevěřičně se zeptala: „A i přesto chceš, abych tam byla já?“

„Hlavně proto, Keiro,“ zdůraznil. „Strávila jsi život balancováním na hranici dobra a zla. Přestože jsi dnes mohla být někde úplně jinde, kdyby sis zvolila stranu zla —“

Keira ho ironicky přerušila: „Jo, se starým Anthonym v Žalářích...“

Jonathan si jí nevšímal a pokračoval: „I přes to ses rozhodla postavit za dobrou věc. Za obyvatele Mlhoviny. Keiro, já nepotřebuju lidi s čistým rejstříkem. Potřebuju lidi, kterým na Mlhovině záleží a kterým věřím.“

Keire se z obličeje vytratily veškeré stopy pobavení. Zvážněla a upřeně se Jonovi zadívala do očí. „Vážně mi věříš?“

Když mlčky přikývl, jen se spokojeně a upřímně usmála. Tohle se jí nedělo každý den. V životě neměla moc přátel, a ještě méně takových, kteří by se na ni s důvěrou obraceli.

„Nezklamou tě, Jone,“ promluvila konečně.

Jonathan jí úsměv oplatil. „O tom nepochybuju.“

Pak se Keira opět zachmuřila a vyhrkla: „Ale co zbytek Rady? Mají stejný názor jako ty? Co je to vůbec za lidi?“

Jonathan se spiklenecky usmál. „Bytosti. Nejen lidi.“

Keira překvapeně zamrkala.

„Ze staré Rady jsem se rozhodl ponechat jen Jennifer Cartovou. Dáme si na ni pozor, nevěřím jí, ale bez jejího systému se v kartotéce jen těžko vyznáme. A její absolutní vášeň pro pořádek nám zřejmě taky přijde vhod.“

Keira jen mlčky přikývla, o dřívějších členech Rady toho příliš nevěděla. Kromě dvou velmi zapamatovatelných. „A dál?“

„Ricky. Možná si ho pamatuješ z armády, je to jeden z baronů. Mladý hoch, ale má přehled. Kromě toho – dobré vztahy s barony se nám hodí.“

„To nepochybuju,“ zamumlala Keira a při hořké vzpomínce na to, co se událo na zahrádce jedné restaurace v Originu, se otřásla.

„Další v pořadí je Uršula, jedna z mořských lidí. Říkal jsem si, že bychom měli vědět i o událostech, které se dějí mimo pevninu. Právě takové informace nám poskytne ona. Navíc o to místo dost stála,“ vysvětlil Jonathan.

Keira se zamračila a změřila si ho nedůvěřivým pohledem. Když jej Jon zachytil, dodal: „Nebude se ti líbit. Má podobně prořízlou pusu jako ty. Jen není tak vtipná.“

Keiřin výraz se proměnil v potěšený – zdálo se, že Jonathan zahrál na správnou strunu.

„Dobrá, a co poslední člen?“

„Bernard Tucker. Nepředpokládám, že by ti to jméno něco říkalo, ale znám ho osobně už... velmi dlouho. V podstatě na mě dával pozor, když jsem se sem před lety dostal.“ Jonathan se na okamžik ztratil ve vzpomínkách. Když se vzpamatoval, pokračoval: „Rozumí číslov, a ještě líp ekonomice Mlhoviny. Říkal jsem si, že jako náhrada za... no...“

Vůbec se mu nechtělo tu větu dokončit. Věděl, že se Keira za poslední týdny s Peterem Snailem sblížila, ale netušil, jak se staví k jeho rozhodnutí neponechat mu jeho místo radního a správce ÚNF (Úřadu pro nakládání s fantazií).

Keira sebou jen nepatrně škubla a po chvíli nepříjemného ticha promluvila: „Co s ním bude?“

„Chystá se spravedlivý soud. Zúčastníš se ho?“
„To si sakra piš.“

Keira se ze vzpomínek probírala prudce jako z transu. Soud. Dnes odpoledne. Od jejího rozhovoru s Jonathanem už uplynulo několik měsíců a Snail během té doby vyčkával na stanovení data soudního procesu. Rada nehodlala nic zanedbat a pojistila se, aby v porotě nebyl nikdo zkorumpovaný nebo nakloněný staré Radě. Mezitím se o to, aby Snail nedělal žádné problémy, starala sama Keira. Společně odcestovali vyhledat jejího bratra Zacharyho, kterého Peter před časem poslal do bezpečí do oblasti Francouzská renesance. Pochopitelně jej tam už nenašli. A tak pátrali tak dlouho, až jejího bratra, neschopného zůstat několik dní na stejném místě, našli. Jejich shledání bylo každopádně radostné. Když se Zachary dozvěděl, že má Keira v plánu žít ve Snariu, nadšením skoro vyletěl z kůže. Právě proto ho Keira na dnes pozvala na prohlídku do nejvyšší budovy Originu. Vyrazí okamžitě po soudu.

Keira se rozbušilo srdce, když si uvědomila, že Snailův rozsudek padne již dnes, za několik hodin. Roztřeseně si uhladila slušivou uniformu, několikrát se zhluboka nadechla a vyšla ze dveří na chodbu Snaria. Rozhodně nesmí přijít pozdě.

KAPITOLA 3

Peter Snail si utřel zvlhlé dlaně do oblekových kalhot z černé škrobené látky. Nervózně přecházel po chodbě budovy originálního soudu a nedokázal zastavit své myšlenky, které právě teď uháněly jako o závod. Jak to dopadne? Čeká ho podobný osud jako sira Anthonyho? Stráví zbytek svých dní v temnotě Mlhovinských žalářů? Při představě, že by ho měli znovu odvléct do té černé díry, mu běhal mráz po těle.

Za jeho zády se ozvaly těžké kroky. Snail se svižně otočil a spatřil Otta, který k němu přicházel dlouhou, prosvětlenou chodbou. Otto mu pokývl na pozdrav a informoval ho: „Právě vyslyšejí některé svědky. Podat svědectví přijel dokonce i Ralf.“

„Přivezou sem i sira Anthonyho?“

Otto se zamyšleně zamračil a odvětil: „To nevím. Ale pochybuju, že by jeho svědectví bylo nějak k užitku. Prý mu tam dole už pěkně šplouchá na maják.“

Snail na něj překvapeně pohlédl, ale pak jen přikývl a pokrčil rameny: „To dává smysl. Nebyl by jediný.“ Uvnitř ho však při myšlence na hrozbu Mlhovinských žalářů znovu ochromil strach.

„Za chvíli tě zavolají,“ řekl Otto a pak k Peterovi k jeho překvapení přistoupil a položil mu ruku na rameno. Podíval se mu zpřímá do tváře a dodal: „Nechceme, abys hnul v cele, Snaile.“

Než mu Peter stačil odpovědět, dvoukřídle dveře soudní síně se otevřely a jeden z upjatě vypadajících mužů bez výrazu, kteří u nich stáli, mu pokynul, aby vstoupil.

Napětí uvnitř by se dalo krájet. Hrobové ticho přerušovalo pouze klapání bot po mramorové podlaze a občasné odkašlání někoho z přítomných. Snail se zmateně rozhlížel po desítkách obličejů, které na něj v soudní síni civěly. Jeho pohled se šokovaně zastavil na tváři Rodericka Golda, který na něj zíral se zatnutými svaly v obličeji. Snail ztuhnul. Neměl tušení, že se jeho soudního procesu zúčastní i sám vládce.

S obavou vzhlédl k vyvýšené plošině, kde za vysokým dřevěným stolečkem trůnil soudce. Vousatý, bělovlasý pán, jehož druhé jméno by mohlo znít Přísná tvář. Měřil si Snaila tvrdým pohledem, jako když rodič kárá dítě za rozbitý džbán. Pak promluvil a jeho zvučný hlas se s ozvěnou odrážel od vysokého stropu.

„Petere Snaile, jste obviněn ze zrady mlhovinského vládce, úmyslného zatajování informací, nesprávného nakládání s požadavky a stížnostmi obyvatel Mlhoviny, spolčování se s dalšími členy Rady za účelem obohacení sám sebe a podávání lživých informací. Cítíte se vinen?“

Snail hlasitě polkl a nervózně se ošil. Soudce takhle na začátek nemohl vybrat těžší otázku. Přeskakujícím hlasem odpověděl: „Nedá se to takto jednoznačně posoudit –“

„Ano, či ne?“ vyzval jej soudce o něco hlasitějším tónem.

Snail si povzdechl. „Ano, cítím se vinen v určitých... oblastech.“ Místo nervózního těkání pohledem z jedné nepřátelské tváře na druhou teď Snail zíral do země.

V obecnstvu zarachotila těžká dřevěná židle. Kdosi se postavil a sametovým hlasem promluvil: „Ctihodnosti, smím-li, rád bych řekl několik slov, která se týkají souzeného.“

Peter Snail po zaznění toho hlasu kompletně zamrzl. Krev se mu zastavila v žilách. Cítil se, jako by ztratil veškerou moc nad svými svaly, a zároveň ho náhlou úzkostí rozbolelo břicho. Silně zavřel obě oči a nic si nepřál víc, než aby ten hlas byl pouhým výplodem jeho fantazie.

Soudce muži zřejmě přikývl na souhlas, jelikož naslédly hlas pokračoval: „Ač vím, že jsem s odsouzeným pokrevně spřízněn a můj pohled tedy není zcela nestranný, budiž mi k dobru, že na rozdíl od ostatních zde přítomných znám Petera Snaila skutečně celý život. A i kdybych mu já sám přál, aby jej za jeho chybné úsudky potkal trest, nemohu mu přičítat plnou vinu.“

Peter překvapeně zamrkal a konečně sebral odvahu, aby se svému otci podíval do očí. Tolik se od něj lišil. To jediné, co kdy napovídalo, že jsou příbuzní, byly havraní vlasy, které však starému muži už dávno protkalo stříbro.

Vincent Snail zapichoval do svého syna oči tak tmavé, že jejich zorničky byly sotva viditelné. V obličeji se mu mihla stopa pobavení a Peterovi začalo docházet, jak naivní byla jeho chvilková naděje, že se ho otec k soudu přišel zastat. Při pohledu na jeho nesmlouvavý výraz ho opustil veškerý zbytek odvahy a měl co dělat, aby se na místě neskácel k zemi.

Vincent nemilosrdně dokončil svou řeč: „Nemohu mu přičítat plnou vinu, jelikož můj syn není schopen samostatného myšlení a jednání. Ctihodnosti, domnívám se, že se stejně jako celý svůj život pouze držel ve stínu někoho schopnějšího. Přesně tak získal také svůj post radního a správce ÚNF. Peter Snail není předurčen k tomu, aby dokázal velké věci, aby dělal těžká rozhodnutí a nesl tíhu zodpovědnosti, a pokud nese na celé záležitosti nějakou vinu, pak jen tu, že neměl dostatečně silnou vůli, aby v celé záležitosti jakkoli projevil svůj vzdor. Žádám tedy porotu o shovívavost při posouzení jeho trestu. Můj syn není zlý, je pouze navždy jen levou rukou někoho jiného.“

V soudní síni se rozhostilo ticho. Snail se neodvažoval zvednout oči, jen mlčky stál a zatínal prsty v pěst.

Ozvalo se posměšné odfrknutí. Tichý zvuk, skoro neslyšitelný pro někoho, kdo jej tak dobře neznal, ale pro Petera Snaila na jedinou znamenal celý svět. Podruhé se ozvěnou rozneslo hrknutí dřevěné židle, jak se kdosi další postavil.

„Ctihodnosti, vážená poroto,“ ozval se jasný a tak jedinečně zabarvený hlas, že mohl patřit pouze jednomu jedinému

živočišnému druhu v Mlhovině. „Ačkoli jsem své plné svědectví před vámi dnes již podala, ráda bych se k doplňujícím informacím bývalého soudního znalce, váženého Vincenta Snaila, vyjádřila.“

Snail se odvážil ohlédnout a uviděl tam stát Keiru, vznešeně a hrdě, s bradou vztyčenou, hrudí pravidelně a klidně se vzdouvající a v dokonale padnoucí modré uniformě, vedle které působili všichni okolo jako černobílý George. Odznak Originské rady se nepatrně zaleskl, kdykoli se pohnula.

Keira se na něj ale ani nepodívala. Své oči, tvarované jako obrovité mandle, trpělivě upírala na soudce. Když ji gestem znaveně vyzval, zvolna vykročila dopředu a síní se rozlehlo hlasité klapání podpatků. Vincent Snail zdvihl obočí a s povýšeným výrazem sledoval každý ladný krok, který smyslná udělala.

Keira došla až doprostřed soudní síně, do volného prostoru jen několik málo kroků od Petera. Skoro mohl ucítit její parfém s vůní černého rybízu a chladivé máty, který byl pro ni tak typický a na nějž si za uplynulé měsíce tolik zvyknul.

Podívala se zpříma zpět na Vincenta Snaila. Poprvé v životě z její tváře Peter nedokázal absolutně nic vyčíst.

„Pane Snaile, dávám vám za pravdu...“ řekla a Peter zalapal po dechu. Bojoval s nutkáním okamžitě opustit soudní síň, budovu, Origin i celou Mlhovinu. Keira však pokračovala: „Dávám vám za pravdu v tom, že Petera Snaila znáte nejdéle ze všech zde přítomných. Ale to je skutečně to jediné. Obávám se, že v množství informací, které o svém synovi víte, byste byl silně pozadu i za náhodným kolemjdoucím v jedné z vedlejších uliček Originu. Peter Snail, váš syn, zachránil život mého bratra. Zachránil můj život, hned dvakrát. Svou včasnou reakcí dopomohl k tomu, aby byla co nejrychleji ukončena válka mezi odbojem a Originem. Osobně se jako radní postaral o napsání stovek dopisů, které pomáhaly obyvatelům Mlhoviny. Já ty dopisy četla, pane Snaile. Zním každé slovo, které váš syn napsal, a věřte mi, že ve chvílích, kdy ty dopisy psal, nesl zodpovědnost nejen za svá rozhodnutí, ale spolu s tím i za celou Originskou radu, z nichž jako jediný projevil zájem o osud naší říše. Peter Snail už velké

věci dokázal. Ale předpokládám, že jedna taková mu ještě na účtě schází, a to říct vám, že byste si měl ty své nevyžádané psychorozbory strčit –“

„Děkuji nové radní Keiře Laysové za velmi přínosný poznatek,“ přerušil tok jejích slov Jonathan dřív, než by ji za její upřímnost nadobro vykárali ze soudní síně. Vincent Snail jen lapal po dechu jako ryba na souši, zatímco Peter na drobnou smyslnou hleděl, jako kdyby ji viděl poprvé v životě.

„Souhlasím s každým slovem,“ dodal Jon, zvedl oči a odhodlaně se na Petera zadíval. „Když dovolíte, ctihodnosti, mám dokonce i jeden návrh. Pochopitelně se tím porota při svém rozhodování nemusí řídit, avšak nové Originské radě by tím velmi usnadnila momentálně nelehkou situaci s personálním obsazením ve Snariu.“

Soudce, lehce podrážděn Keiřiným výstupem, opět pokývl hlavou a v jeho načervenalých očích za tlustými skly brýlí bylo znát, že už by se nejraději viděl doma v teplé posteli s tlustými ponožkami na nohou.

„Požádal jsem Bernarda Tuckera, aby se ujal role radního a správce ÚNF. Avšak momentálně je úřad výjimečně přetížen požadavky a pomoc člověka, který se v daných záležitostech orientuje, by pro nás byla velkým přínosem. Navrhuji, aby byl Peteru Snailovi udělen trest ve formě povinné asistence Bernardu Tuckerovi při jeho práci.“

Snail se na Jona dosud vcelku potěšeně usmíval, ale když otočil hlavu a spatřil onoho Bernarda, úsměv mu ze rtů zmizel. Muž, kterému už muselo být aspoň sto let, si ho naprosto vyrovnaně prohlížel, a když zachytil Peterův pohled, nepatrně se ušklíbl. Když se Peter otočil zpátky na Jonathana, i u něj postřehl nepatrný zášklub v koutku. O co tady jde?

„Děkuji, pane radní, porota nyní zváží všechny důkazy a výpovědi svědků. Ctihodný vládce, budete se chtít k dané záležitosti na závěr vyjádřit?“ promluvil soudce a zamžoural na Rodericka Golda, který dosud s rukama překříženýma na hrudi mlčel.

„Nikoli. Nemám, co bych k dané záležitosti dodal. Snad jen, že fungování Mlhoviny je pro mě prioritou, proto pokud pan radní Green shledává užitečným Petera Snaila ponechat ve Snariu, pak tomu já nebudu bránit.“

Všichni v sále po jeho slovech udiveně zvedli obočí. Gold bez dalších slov vstal a odešel z místnosti.

Soudce rozhodně přikývl. „Porota nyní rozhodne o trestu. Prosím všechny zúčastněné, aby vyčkali na chodbě.“

Ozvalo se hromadné posouvání židlí a za tichého huhlání se všichni přítomní pomalu sunuli k dvoukřídlovým dveřím.

Snail se ještě ani nepohnul, když ucítil ostrý náraz něčího loktu do žeber.

„Tak pojd'. Nebo máš plán B a hodláš porotu postříkat fantazií, aby tě zprostila viny?“ Znamá samolibá tvář Keiry se mu najednou objevila přímo před nosem.

„Obávám se, že to, co mám, by nestačilo ani na podplacení poslíčka s dopisem.“

„Stejně vím, že tu svou hadičku s fantazií máš tak dlouhou, že ji máš omotanou třikrát kolem pasu.“

„Jsem spořivý.“

Keira se lehce zasmála a rozešla se za davem ven z místnosti, ale Snail ji chytil za rukáv. Překvapeně k němu vzhledla.

„Stovky dopisů, hm?“ Významně se na ni podíval.

Keira pokrčila rameny a tónem, jako by na tom ani za mák nezáleželo, prohodila: „Nepočítala jsem to.“

„Byl aspoň jeden?“

„Dva.“

Snail na ni nevěřícně zíral, zatímco se společně šinuli za proudícím davem lidí a bytostí. Pak se zastavil a ještě jednou se zlehka dotkl její paže. Keira se také zastavila a ohlédla se na něj.

„Děkuji,“ pronesl tím nejupřímnějším tónem, jakým dokázal, aniž by se mu zlomil hlas.

Keira se zatvářila nechápavě, jako by vůbec nerozuměla tomu, proč jí poděkoval. Potom přikývla a pak ještě jednou, pomaleji. Snail usoudil, že tím je jejich konverzace na toto téma u konce,

když tu Keira špitla: „Jsem levák, kdyby tě to zajímalo. Jako má pravá ruka bys mi byl celkem k ničemu.“

Než jí stačil odpovědět, mrštně jako kočka proplula davem a byla pryč.

KAPITOLA 4

V chodbě se tísnily desítky bytostí a vzrušeně šveholily o tom, jak to dnes asi dopadne. Peter Snail, který mezi nimi procházel, poutal pozornost úplně všech přítomných. Snažil se ty zvědavé pohledy, doprovázené uštěpačnými komentáři a posměšným chichotáním, ignorovat. Ze všeho nejradši by byl, kdyby už celá ta komedie skončila. I kdyby rozsudek nedopadl podle jeho představ, alespoň by to všechno už měl konečně za sebou.

Náhle mu cestu zastoupila vysoká postava Vincenta Snaila.

Paráda, už to nemohlo být horší.

„Co to mělo znamenat?“ procedil skrz zuby a pohledem připomínajícím laser těkal ze svého syna na Keiru a zpátky.

Peter se zhluboka nadechl a už se ho chystal poslat do patřičných míst dřív, než to udělá Keira daleko horším způsobem, ale čísi silná paže jej odsunula o několik centimetrů dozadu.

„Pane Snaile, myslím, že je zřejmé, že s vámi Peter hovořit nechce. Prosim, respektujte to a nevyvolávejte konflikty,“ promluvila svým hrubým hlasem statná ženská postava, která se před něj postavila. Rita. Asi nikdy v životě ji neviděl raději než teď.

Vincent se zatvářil, jako by se mu na jazyk nalepil chlup, a prohlédl si odznak, který měla Rita hrdě připnutý na hrudi. „Odkdy kapitán stráží dělá ochranku odsouzeným?“ vyštěkl.

„Obviněným, pane Snaile. A zřejmě od té doby, kdy obvinění pomáhají Mlhovině,“ pronesla Rita klidným tónem a svou obrovskou ruku přátelsky položila Peterovi na rameno.

Keira nedokázala potlačit dojetí. Neočekávala, že se někdo z jejich původní sestavy Snaila zastane. Sice se během uplynulých měsíců všichni naučili Petera tolerovat, avšak s takovou mírou podpory z jejich strany Keira ani náhodou nepočítala.

Peter Snail ruku kapitánky stráží pevně stiskl a promluvil: „Děkuji, Rito, vyřeším to s otcem sám.“ Následně se otočil zpět na Vincenta a s předstíraným nezájmem odvětil: „Nevím, co tady vůbec děláš. Nikdo se tě o účast neprosil.“

Vincent Snail se dotčeně zamračil a syknul: „Myslím, že bych si nemohl nechat ujít pohled na tebe, až konečně zjistíš, že jsem se v tobě nespletl.“

„Tak jsi mě viděl a můžeš zase jít, ne?“

„Ještě ne, ještě nepadl tvůj rozsudek.“

„Jsi směšný. Odejdi,“ pronesl rozhodně Peter zvýšeným tónem, který přilákal další pozornost zvědavců.

Vincent se rozhlédl a se zaťatými svaly v čelisti ze sebe vydal: „Nehodlám tady z toho dělat komedii. Zklamal jsi mě, Petere. Opět.“ Otočil se na podpatku a odkráčel na druhý konec chodby, avšak neodešel.

Po boku Rity se postavil Filipe a promluvil svým typickým sopránem: „Mám ho odsud vyvést?“

Peter zakroutil hlavou. „Není třeba,“ zamumlal.

„Možná bychom na něj mohli něco vytáhnout. Víš, jak to myslím. Aby se sir Anthony necítil v Žalářích tak sám,“ spekovala Keira. Když zachytila Peterův šokovaný pohled, dodala: „No co, nepochybuju, že bychom mu nějakého kostlivce ve skříni našli. Každý něco skrývá.“

„Každý ne,“ protočila oči Rita a zasmála se.

„Dobrá, tak každý kromě Rity. Ta ale není člověk, spíš robot.“

„Nejsem robot, Keiro.“

Jejich pobavenou konverzaci přerušil hlas, který vycházel ode dveří do soudní síně. „Porota rozhodla o rozsudku. Můžete vstoupit zpět do síně,“ pronesl monotónní hlas soudního pracovníka.

Povznesená nálada jako by se rázem vypařila. Všichni se se zrakem sklopeným k zemi přesunuli zpět do místnosti. Peteru

Snailovi už se znovu třásly ruce a nohy měl jako z olova. Za pár minut se dozví, jaký bude jeho další osud. Už za pár minut bude po všem.

„Porota došla k závěru,“ rozrazil soudce ticho, které se v síni rozhostilo, jakmile se všichni nasoukali zpět dovnitř. „Shledali jsme Petera Snaila vinným ve všech bodech obžaloby.“

V rozlehlé místnosti muselo být slyšet, jak Snailovi a všem jeho podporovatelům zběsile tluče srdce. Vincent Snail si v zadní řadě spokojeně pomlaskl a bezstarostně se pohupoval ze špiček na paty.

„Trest byl vyměřen s přihlédnutím k přání Originské rady,“ pokračoval soudce. „Peter Snail je odsouzen k povinné sedmileté službě Snariu, přesné pracovní zařazení určí hlavní radní Jonathan Green. Pokud v těchto sedmi letech odsouzený poruší podmínky, které budou stanoveny, či neuposlechne některý z rozkazů, Rada nás bude informovat a dojde k přehodnocení trestu. Předpokládám, že víte, pane Snaile, co vám hrozí, pokud podmínky porušíte,“ dodal a zamrkal na Petera přes brýle na nose.

Ten jako by v tu chvíli na vlastní kůži ucítil, jak ho ovanul závan plesniviny z Mlhovinských žalářů. „To vím, Vaše Ctihodnosti,“ odvětil a hořce polkl. Představil si pomyslný nůž, který mu soudce právě přiložil na krk. A rukojeť toho nože třímá v ruce Jonathan a zbytek Rady. Takže i Keira.

„Výborně,“ zareagoval soudce a s uspokojením ve tváři hlasitě prásknul kladívkem do stolu. Na tuto chvíli se pravděpodobně těšil celé odpoledne. „Tímto považuji dnešní jednání za ukončené.“

Jakmile se v síni začalo ozývat šustění plášťů, odsouvání židlí a tiché komentování rozhodnutí soudu, Peter si zhluboka vydechl.

„Takže teď už jsi můj otrok oficiálně?“ ozvalo se zvesela za jeho zády. Keira si ho prohlížela s nebezpečně nadšeným výrazem.

„Tvůj ne,“ broukl Jonathan, který se k nim připojil. „Bernardův,“ uvedl na pravou míru.

„Skvělý,“ zabrblal Snail a Keira na něj překvapeně pohlédla.

„Nemáš radost, že nebudeš trčet v Žalářích?“

„Nejsem si úplně jistý, jestli by to nebyla ta lepší možnost,“ utrousil tiše, ale sám si dobře uvědomoval, že tomu tak není.

Jonathan se rozesmál a šťouchl loktem do Keiry, které na rtech pohrával podobně pobavený výraz. „Ale no tak, vždyť je to jen starý dědeček, kterému budeš sedm let dělat čaj.“

„Pokud tak dlouho vydrží...“

„Keiro!“

„Co?“

Peter Snail jen zakroutil hlavou a utrousil cosi, co znělo jako: „Ten nás všechny beztak přežije.“ Potom si urovnal sako a vyšel spolu se zbytkem přítomných ven ze soudní síně. Na svého otce už se ani neotočil. Ani nevěděl, jestli je ještě tady.

„A teď je konečně čas na pořádnou oslavu! Pospěšte, musím u stájí vyzvednout Zacharyho,“ brebentila Keira před ním. Lehkým krokem se vydal chodbou za nimi, když tu za zády uslyšel roztřesený, slabý hlásek.

„Petere, chlapče... no tak, Petere, hochu... byl bys té dobroty a vzal mi hůl?“ Překvapivě svižným tempem k němu spěchal Bernard Tucker.

Tohle snad nemůže být pravda.

KAPITOLA 5

Sluneční paprsky, které se odrážely od třpytivé hladiny řeky Rosia uprostřed města Origin, téměř nedopadaly do skromného příbytku pod vodou, který obývala radní Uršula. Byla ale vděčná, že díky funkci mluvčí mořského lidu vůbec nějaký příbytek má. Většina z jejího druhu takové štěstí neměla, a přespávala tak pod ztrouchnivělými prkny nebo mezi kameny jako krabi.

Jako bychom pro Origin byli snad něco víc, poznamenala si Uršula v duchu a odfrkla si. Zahleděla se z okénka kajuty malé, potopené bárky, kterou obývala a z níž skrz kalnou vodu neviděla dál než na metr. Výhled jí zcela nečekaně zastínila hlava přítelkyně Mony, která jedním mocným tempem připlula až k bárce a prsty se zachytila okénka beze skla.

„Už zase máš ten pohled,“ poznamenala a chaluhovité vlasy ostře zelené barvy se jí ladně vlnily kolem hlavy.

Uršula se zamračila a přemístila se dál od okna, aby nečekaná návštěva mohla proplout dovnitř.

„Jaký pohled?“

„Jako kdybys měla v plánu zachránit svět,“ dobírala si ji Mona.

Uršula nakrčila nos a sebrala z mechem prorostlé truhly tu nejlepši blůzu, kterou si za první plat radní koupila v centru města. Jako kdyby záleželo na tom, co bude mít na sobě. Pro suchozemské zůstane napořád jen věčně promočeným a slizkým tvorem, nad jehož osudem nikoho z nich nenapadne přemítat.

„Třeba to mám doopravdy v plánu,“ odvětila klidně a beze studu se vysvlékla z krátkého a velmi těsného topu. Nejraději plavala úplně nahá, stejně jako všichni její lidé, ale jelikož to originální na promenádách pobuřovalo, mošští se přizpůsobili a na přítomnost oblečení na svých vlhkých tělech si zvykli. Uršula se nedokázala ubránit vzpomínce na svou rodnou zátoku. Nenarodila se totiž v řece, pocházela z moře. Na pár sekund se v mysli vrátila zpět do doby, kdy směla plavat tak daleko, až konečně přestala cítit pach, kterým byla její domovina tak typická. *Pach rzi a rozkládajícího se jídla*, špitnul znovu onen jedovatý hlas v její hlavě.

„Už jsi přednesla Radě své návrhy?“ zajímala se Mona, která její nahotě nevěnovala sebemenší pozornost.

Uršula si přes hlavu přetáhla blůzu s nášívkou vyvedenou stříbřitou nití a zběžně se prohlédla ve skvrnami posetém zrcadle. Blůza se na jejím těle vlnila spolu s tokem vody a Uršula si připadala jako bohyně. Škoda, že jakmile opustí řeku, po takovém úchvatném vzezření už nebude ani památky. Blůza na ní bude viset jako zmoklý hadr na věšáku. Své cesty na souš začínala pomalu, ale jistě z duše nenávidět.

„Vždyť víš, že dělám, co můžu, Mono. Ale začínám mít pocit, že mi docházejí možnosti,“ povzdechla si a celou dlaní, jelikož se mezi jejími prsty nacházely průsvitné blány, si prohrábala zelené lokny. Znovu se zadívala do zrcadla a při pohledu na poraženecký výraz, který měl její odraz ve tváři, se zamračila. Odhodlání, které ji čas od času opouštělo, se jí jako opakující se příliv znovu vehnalo do žil. Otočila se a pohlédla své přítelkyni zpříma do očí.

„Ale ještě mi jedna zbývá. A na tu vsadím všechno, co mám,“ dodala a pohlédla Monu po rameni. Myslela na dnešní setkání. Pokud se tahle schůzka vydaří, brzy se možná všechny její trable rozplynou jako inkoust z chobotnice. Ústa se jí samovolně zkrivila do úsměvu a Uršula se naposledy prohlédla v zrcadle. „Musím jít,“ pronesla směrem k Moně a jedním tempem se vyšvihla skrz malé, kulaté okénko ven.

„Věřím, že víš, co děláš,“ stačila na ni kamarádka ještě zavolat, ale to už Uršula rychlými tempy plavala po proudu směrem k místu dnešního setkání. Svaly na zoceleném břiše se jí napínaly a nervozita se během plavání z jejího těla pozvolna vytrácela. Voda byla jejím domovem a naplňovala ji klidem a sebevědomím. Bez ní by nepřežila ani pár dní.

Když se začala přibližovat k originské promenádě, kde její lidé během týdne směňovali jídlo a nasbírané říční poklady za fantazii, voda byla rázem o fous čistší. Uršula dnes už poněkolkáté protočila oči v sloup a zabručela si pod nosem pár nadávek. Jakkoliv by ne, sem se místní kanály nevytékají.

Pod nohama ucítila tvrdé a ostré kamenné schody, které ji den co den varovaly, že se přibližuje k souši. Tam dnes také musela, ačkoli důvod neměl tentokrát co dělat s její pozicí v Radě. Zhluboka se ještě pod hladinou nadechla a začala po schodech stoupat, načež se na vzduch vynořila špička její hlavy a svěží větřík ji zastudil na čele.

Desítky bytostí, nastavujících svá polonahá těla slunci, se po ní otáčely a zvědavě si mezi sebou špítaly. Bylo to den co den stejné. Uršula se tomu snažila nevěnovat pozornost, ale zaujetí mlhovinských obyvatel kýmkoli vystupujícím z řeky jako by nebralo konce. Některým z jejího druhu to nevadilo, naopak si pozornost suchozemských vcelku užívali. Ne však Uršula. Rozčilovalo ji to, a když měla lepší den, pouze všechny přejela mrazivým pohledem a hrdě vypjala hruď, než si odkráčela po svém. Kapky vody jí na kůži působením větru a slunce rychle zaschly, avšak její světlá, namodralá kůže zůstávala vlhká a studená.

Vmísila se do davu turistů, valícího se k promenádě, a dostala se tak až do dlážděného centra města. Jen málokdo ji v Originu zdravil tak přátelsky jako zbylé členy Rady. Možná to bylo tím, že ani ona nerozdávala úsměvy na setkání a většinu času šla tak rychle, jak jí svalnaté nohy stačily.

Konečně stanula před omšelou zastavárnou, která jako by tady stála odjakživa, ale jen málokterý turista do ní zavítal. Bez zaváhání vkročila dovnitř a ovanul ji pach zaprášeného porcelánu

a vyčištěného čalounění. Rozhlédla se po malém obchůdku, ale za pultem nikoho nespatriila. Proč se chtěl sejít právě tady? Uršula si uvědomila, že nemá tušení, komu zastavárna patří.

Odkašlala si a vyčkávala, zda její příchod přiláká někoho ze zadní části obchodu. Nic se nestalo.

„Jsem tady, jak jsme se domluvili,“ promluvila a natahovala přitom krk.

Z pootevřených dveří za pultem se ozval neznámý hlas: „Jen vstupte, čekám vás.“

Uršula nejistě přešlápla a vydala se za pult, kde nahlédla do spoře osvětleného prostoru obyčejného stísněného skladu. Za malým stolem seděl muž, se kterým si v uplynulých dnech vyměnila několik dopisů. Ten po jejím příchodu nakrčil nos.

„Něco se vám nelíbí?“ Uršula pozvedla obočí a uvažovala, zda se má posadit naproti němu.

„Jste cítit kanálem,“ odvětil muž klidně a s vyrovnanou tváří ji pozoroval.

„Důsledek našeho problému,“ vysvětlila Uršula a pokusila se potlačit hněv, který se v ní po té přímé urážce, kterou ji muž obdařil, rozbublal.

Muž se napřímil a překřížil si prsty na rukou, které položil na stůl.

„Tak jej pojďme vyřešit.“

KAPITOLA 6

Cestou do originských stájí si Keira pískala. Všichni se domluvíli na tom, že se při západu slunce sejdou před Snariem a vyrazí oslavit dnešní úspěch do říčního baru Glória. Ale slunce bylo ještě vysoko a Keiru čekala prohlídka Snaria se Zacharym.

Ten na ni už čekal u stájí. Když ji spatřil na prašné cestičce, celý se rozzářil a nadšením poskakoval. Za uplynulý půlrok se viděli častěji než za posledních pět let dohromady, avšak Zachary se na ni stejně těšil. Stále nemohl uvěřit tomu, že se Keira nechala zavřít do Žalářů, aby jemu samotnému pomohla na svobodu. Kdyby Zachary věřil v nějakého boha, pravděpodobně by mu děkoval za to, že se cesta jeho sestry zkřížila s tou Petera Snaila, který mu zajistil propuštění. Ať už byl ten chlápek jakýkoli. Ze začátku Zachary bedlivě sledoval každý jeho pohyb a s nedůvěrou si ho měřil. Kdykoli se Peter ke Keire přiblížil moc blízko, musel přemáhat instinkt postavit se mezi ně. Když se však se Snailem potkával častěji, jeho přehnané obranářské reflexy polevily. Usoudil, že Snail je sice často zralý na ránu pěstí, ale nekouše.

„Připraven na prohlídku snů?“ zašklebila se Keira.

Má dobrou náladu, usoudil Zachary a usmál se. „Soud dopadl dobře?“

„Vlastně jo. Snail bude sedm let sloužit Snariu. Jestli máš v plánu zůstat v Originu dýl, zítra si o tom možná přečteš v *Originovinkách*. Říkala jsem Snailovi, ať se na fotkách tváří nakvašeně.